

Hajrá! Kicsinek, nagynak, férfinak, nőnek,
a kis robinzonok is iga alatt nőnek.
Az álom beletörik homályos szemükbe,
oly korán a jószágőrző ostor a kezükbe.

Hajrá! Reggeltől napestig.
Gúnyája foszlik, bőre is kifeslik,
Mégse csügged, mégis hisz a tanya hős parasztja,
munkától, imától semmire riasztja!

Hajrá! Kiveri homlokát a veríték,
Tarisnyán várja a sovány teríték,
Keblére ejtett kallappal most messzenéz
s érzi, hogy hús szellő képiben
végigsimít rajt az égi kéz!

(Jóós Ferenc.)

Leányoknak.

A napszámos és felesége.

A szegény napszámos esteli barna kenyerét ette. Az éhség fűszerén kívül nem volt hozzája semmije. Könnyezve szemlélte az asszony a jóízűn falatozót. Így szólt hozzá bánatos arccal: „Édes uram! Dolgozol a lankadásig s nincs e szűk időkből mit adnom elődbe a sovány kenyéren kívül.”

A paraszt mosolygva így felelt: „Te szegény vagy, anyjuk, de én nem. Nézd csak, mint csóvál farkat Sajó kutyánk. Neki is vethetek egy falatot. Amiótt pedig látod-e az egeret, mint rágesálja azt a lehullott morzsát? Aki a maga emberségéből ennyi állatot táplálhat s maga sem fekszik le éhen, mi baja annak?”

A cserfa és a nádszál.

Az erdő szélén egy hatalmas cserfa állott. Feje az eget verdeste. Lombja fáradt utasnak hűvös árnyékot adott. Az erdő mellett volt egy tó. A tó partján susogó nádist himbált a szél. A magas nádszál a szél legesendesebb fúvására is jobbra-balra hajladozott.

— Ó, karcsú nádszál, nagyon sajnállak! A Teremtő igazán mostoha volt hozzád. Milyen magasnak alkotott és mégis milyen kevés erővel ruházott fel! Hozzá még a tó szélére ültetett, hogy a szél kénye-kedvére játsszék veled! A legkisebb szél is mindjárt megingat téged. Legalább énmellém kerültél volna! A szelek mérgét az én erős derekam mögött könnyebben kiállnád. Látod, engem jobban szeretett az Alkotó. Szép termetem a felhőt éri. A derekam erős. A szelet én csak nevetem.